

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Puławach, II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Joanna Chimosz

w obecności protokolanta: starszego sekretarza sądowego Agnieszki Wolskiej

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2016 roku

na posiedzeniu

sprawy M. M., syna M. i A. z domu T., urodzonego (...) w L.

oskarżonego o to, że w dniu 3 sierpnia 2015 roku w P., województwa (...), przyjął od M. P. (1) rzeczy pochodzące z czynu zabronionego w postaci kontrolera S. (...), kamery internetowej S. (...) o łącznej wartości 478 zł wiedząc, że pochodziły z kradzieży ze sklepu (...),

to jest o czyn z art. 291 § 1 k.k.

I. oskarżonego M. M. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 291 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. skazuje go na karę roku ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie;

II. zwalnia oskarżonego M. M. od ponoszenia kosztów sądowych ustalając, iż wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 908 / 15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Puławach, rozpoznając sprawę M. M. ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 3 sierpnia 2015 roku M. M. wraz z M. P. (1) przyjechali do P..

Po wypiciu kilku piw M. P. (1) powiedział, że chce ukraść ze sklepu (...) w P. rzeczy, które jest łatwo wynieść i łatwo sprzedać. M. M. był przeciwny temu pomysłowi. M. P. (1) powiedział, że to jego sprawa i kazał M. M. na siebie poczekać.

W sklepie (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kontrolera do konsoli S. (...) o wartości 229 zł oraz kamery internetowej S. o wartości 249 zł, a następnie wyszedł ze sklepu.

Po wypiciu kolejnych dwóch piw M. P. (1) postanowił dokonać kradzieży jeszcze jednego kontrolera, tym razem do konsoli S. (...). Ponieważ nie chciał wchodzić do sklepu (...) z rzeczami, które ukraść wcześniej, przekazał je M. M., aby ten zatrzymał je do czasu jego powrotu. Podczas próby dokonania kradzieży kontrolera M. P. (1) został zatrzymany.

Ponieważ M. P. (1) nie pojawiał się, M. M. udał się na dworzec PKP, skąd pojechał pociągiem do L.. Po 20 – 30 minutach od wyjazdu pociągu z P., M. M. wyrzucił przez okno powierzone mu rzeczy.

Powyższy stan faktyczny ustalony został w oparciu o następujące dowody: wyjaśnienia podejrzanego M. M., k. 95 – 96; wyjaśnienia podejrzanego M. P. (1), k. 24 – 26; zeznania świadka M. Ś., k. 2 – 5; zeznania świadka Ł. M., k. 50 – 51.

W toku postępowania przygotowawczego M. M. stwierdził, że nie wie, jak ustosunkować się do stawianego mu zarzutu. Wyjaśnił, że w sierpniu 2015 roku wraz z M. P. (1) przyjechał do P.. Inicjatorem wyjazdu był M. P. (2), który powiedział, że chce się spotkać z rodziną i pożyczyć pieniądze. Mężczyźni przyjechali do P. pociągiem. Za oba bilety kolejowe zapłacił M. M.. W P. M. P. (1) powiedział, że idzie spotkać się z rodziną i kazał na siebie czekać. Po około 10 – 15 minutach M. P. (3) wrócił, miał ze sobą torbę z rzeczami. M. M. wiedział, że w przeszłości M. P. (1) dokonywał kradzieży, domyślił się, że M. P. (1) nie spotkał się z rodziną, tylko znowu dokonał kradzieży. Mężczyźni udali się na dworzec PKP, aby wrócić do L.. Z uwagi na fakt, że M. M. miał jedynie 20 złotych, nie byli w stanie kupić dwóch biletów na pociąg powrotny. W związku z tym musieli czekać około 2,5 godziny na kolejny pociąg, w którym bilety były tańsze. M. P. (1) namówił M. M., aby wrócili do centrum P.. M. M. domyślił się, że M. P. (1) znowu ma zamiar dokonania kradzieży. W okolicach supermarketu (...) M. P. (3) kazał M. M. poczekać na siebie i dał torbę, którą miał ze sobą. Poprosił o zatrzymanie torby do czasu jego powrotu. Po odejściu M. P. (1) M. M. zajrzał do torby. Okazało się, że są w niej kontroler i kamera do konsoli P.. M. M. domyślił się, że rzeczy te pochodzą z kradzieży. Po około 15 minutach M. M. udał się na dworzec PKP. Ponieważ M. P. (1) nie pojawił się, postanowił sam wrócić do L.. M. M. obawiał się, że M. P. (4) został zatrzymany przez Policję. Po 20 – 30 minutach od wyjazdu pociągu z P., wyrzucił przez okno powierzone mu rzeczy.

Wyjaśnienia oskarżonego obdarzono wiarą jedynie częściowo. Dano im wiarę w zakresie, w jakim oskarżony opisuje fakt przyjazdu do P., fakt otrzymania rzeczy na przechowanie (choć już nie okoliczności przekazania rzeczy) oraz fakt wyjazdu i wyrzucenia rzeczy. W tej bowiem części wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w pozostałej części materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Odnośnie natomiast celu wizyty w P., okoliczności otrzymania od M. P. (1) skradzionych rzeczy, wyjaśnienia oskarżonego na wiarę nie zasługują. Wskazać bowiem należy, że pozostają one w sprzeczności z wyjaśnieniami M. P. (1). Te wyjaśnienia zostały obdarzone wiarą, albowiem oskarżony M. P. (1) nie ukrywa ani nie umniejsza swojej roli w zdarzeniu, wyraźnie wskazuje, że oskarżony M. M. nie ma nic wspólnego z dokonaną kradzieżą. Wyjaśnienia M. M. nacechowane są chęcią umniejszenia swojej roli w zaistniałej sytuacji, przedstawienia się jako osoby, która jedynie domyślała się pewnych rzeczy. Tymczasem z wyjaśnień M. P. (1) wynika, że oskarżony M. M. od początku miał świadomość tego, po co M. P. (1) idzie do sklepu i skąd pochodzą przekazane mu rzeczy.

Zeznania świadków M. Ś. i Ł. M. zostały obdarzone wiarą. Wskazać należy, iż zeznania tych świadków nie dotyczą czynu oskarżonego M. M., a okoliczności, w jakich doszło do kradzieży mienia na szkodę sklepu (...).

Sąd nie znalazł podstaw do tego, aby kwestionować znajdujące się w aktach sprawy dowody z dokumentów. Zważyć należy, że dokumenty te sporządzone zostały przez kompetentne osoby w ramach wykonywania przez nie czynności służbowych. Nie były również one kwestionowane przez oskarżonego.

Sąd Rejonowy w Puławach zważył, co następuje.

Mając na uwadze analizę i ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uznać należy, iż wina oskarżonego nie budzi wątpliwości i została w pełni udowodniona. Oskarżony M. M. w chwili popełnienia przestępstwa miał ukończone 17 lat, a w czasie popełnienia przestępstwa miał pełną poczytalność. Podczas odbierania od niego danych w postępowaniu przygotowawczym podał, iż nie leczył się psychiatrycznie, zatem nie było podstaw do uznania, iż w niniejszej sprawie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości co do poczytalności oskarżonego. Oskarżony jest zatem osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a w niniejszej sprawie nie występują żadne przewidziane prawem okoliczności, które uniemożliwiałyby przypisanie oskarżonemu winy. Zebrane w sprawie dowody pozwalają zaś przedstawić mu zarzut, że znajdując się w normalnej sytuacji motywacyjnej i mając pełną swobodę zachowania

się zgodnie z normami prawa karnego normy te naruszył wypełniając znamiona przestępstwa określonego w art. 291 § 1 k.k.

Art. 291 § 1 k.k. stanowi, iż kto rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego nabywa lub pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Przestępstwo to jest przestępstwem powszechnym i może być popełnione przez każdy zdalny do ponoszenia odpowiedzialności karnej podmiot, a zatem również przez oskarżonego M. M..

Przestępstwo określone w art. 291 § 1 k.k. zawiera cztery formy działania sprawczego, w których popełnione być może paserstwo. Są to: nabycie rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego, pomoc do zbycia takiej rzeczy, przyjęcie takiej rzeczy oraz pomoc do jej ukrycia.

Przyjęcie rzeczy oznacza przejęcie przez sprawcę władztwa (posiadania) rzeczy od osoby władającej rzeczą w celu określonym porozumieniem obu stron. Istota przejęcia sprowadza się do ograniczonego władztwa nad rzeczą przejmującego, który nie może postępować z nią w sposób dowolny. Przejęcie rzeczy może przyjmować postać przechowania, użyczenia, użytkowania, przerobienia, przekazania innej osobie itp.

Bez wątpienia oskarżony M. M. przyjął od M. P. (1) rzeczy pochodzące z przestępstwa kradzieży. Miał je przechować w czasie, w którym M. P. (1) miał dokonać kolejnej kradzieży.

Do przypisania przestępstwa określonego w art. 291 k.k. niezbędne jest ustalenie znamion czynu określonego w ustawie karnej, za pomocą którego uzyskana rzecz była przedmiotem nabycia, pomocy do zbycia, przyjęcia lub pomocy do jej ukrycia. Bez wątpienia zarówno kontroler do konsoli S. (...), jak i kamera internetowa pochodziły z czynu zabronionego. Pochodziły one bowiem z kradzieży dokonanej przez M. P. (1) w sklepie (...). W niniejszej sprawie zatem czynem takim jest czyn określony w art. 278 § 1 k.k.

Przestępstwo określone w art. 291 § 1 k.k. jest przestępstwem umyślnym, które może być popełnione zarówno w formie zamiaru bezpośredniego, jak i zamiaru wynikowego. Dla popełnienia paserstwa we wszystkich jego formach konieczna jest świadomość sprawcy, że rzecz będąca przedmiotem jego działania została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, albo świadomość możliwości pochodzenia tej rzeczy z czynu zabronionego.

W ocenie Sądu Rejonowego w Puławach oskarżony miał świadomość pochodzenia rzeczy z czynu zabronionego. Świadomość pochodzenia rzeczy z czynu zabronionego oceniać należy na podstawie znanych osobie nabywającej te rzeczy, pomagającej do ich zbycia, przejmującej je lub pomagającej do ich ukrycia, okoliczności związanych z czasem przed popełnieniem czynu lub z czasem jego dokonywania. W niniejszej sprawie jeszcze bowiem przed dokonaniem kradzieży M. P. (1) informował oskarżonego, że miał zamiar dokonania kradzieży, następnie udał się do sklepu media E., skąd wrócił ze sprzętem elektronicznym. Nawet gdyby uznać za prawdziwe wyjaśnienia M. M., to również miał on co najmniej świadomość możliwości pochodzenia przedmiotów z czynu zabronionego.

Z powyższych względów Sąd Rejonowy uznał, że wina oskarżonego nie budzi wątpliwości i uznał go za winnego dokonania zarzucanego mu czynu.

Przechodząc do omówienia wymiaru kary wskazać należy, iż przy sporządzaniu wyroku doszło do pomyłki w określeniu wymiaru kary za przypisany oskarżonemu czyn. Sąd winien wymierzyć karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, albowiem taka kara ustalona została na etapie postępowania przygotowawczego. Omyłkowo wymiar kary został naniesiony na wyrok z wniosku złożonego w stosunku do oskarżonego M. P. (1).

Na początku zaznaczyć należy, iż przepis art. 291 § 1 przewiduje za popełnienie określonego w nim przestępstwa tylko jeden rodzaj kary – karę pozbawienia wolności. Analizując jednak całokształt okoliczności sprawy Sąd – analogicznie jak Prokurator – dostrzegł możliwość zastosowania w stosunku do oskarżonego M. M. art. 37a k.k. Należy bowiem wskazać, iż oskarżony jest osobą młodą i dotychczas niekaraną. W ocenie Sądu kara 6 miesięcy ograniczenia wolności (jako kara wskazana we wniosku) jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego. Pomimo bowiem uznania, iż swoim

działaniem oskarżony godził w prawo własności innej osoby nie można tracić z pola widzenia faktu, iż stopień społecznej szkodliwości jego czynu nie był duży, choć okolicznością obciążającą oskarżonego jest nagminność tego typu przestępstw na terenie kognicji tutejszego Sądu. W ocenie Sądu kara w wysokości 6 miesięcy ograniczenia wolności winna odnieść skutek tak w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej. W szczególności w zakresie prewencji indywidualnej tak orzeczona kara winna skłonić oskarżonego do ponownej analizy jego zachowania i zapobiec jego powrotowi do przestępstwa.

Mając na uwadze sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego, fakt, iż jest on studentem i pozostaje na utrzymaniu rodziców, Sąd zwolnił go od obowiązku uiszczania kosztów sądowych.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono, jak w wyroku.